

עפ"ת (חיפה) 57426-09-24 - גבריאל טל נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 57426-09-24 - גבריאל טל נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 57426-09-24

גבריאל טל

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

[05.01.2025]

כבוד השופט אינאס סלאמה

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה בהמ"ש 7465-08-24, מיום 26.8.2024, במסגרתה דחה בית המשפט קמא את בקשתו של המערער להארכת מועד להישפט, בגין הודעת תשלום קנס מס' 90522963108 (להלן גם: "הדו"ח") שעניינה עבירת מהירות מופרזת מיום 8.1.2022.
2. בבקשה להארכת המועד שהגיש המערער לבית המשפט קמא נטען, כי המערער לא ביצע את העבירה ולא שילם את הדו"ח וכי עשה הכל על מנת למצוא את הנהג שנהג ברכב בפועל. נטען, כי הדו"ח מעולם לא התקבל אצל המערער, וכי משהבין ביום 5.6.2024 כי הוא נדרש לבצע אמצעי תיקון בדמות פסילה, כאשר בירר אודות מצבו המשפטי ב"רישומיומט", פעל במהירות להגשת הבקשה לבית המשפט קמא. על כן נטען, כי לא ניתן לזקוף לחובתו שיהיו בפנייה לבית המשפט.
3. בהחלטתו, כאמור, דחה בית המשפט קמא את הבקשה. נקבע, כי כפי שעולה מאישור המסירה, ההודעה נשלחה לכתובתו של המערער והיא חזרה משלא נדרשה. בשים לב לחזקה שבדין, הרי שהנטל עובר לכתפיו של המערער להוכיח כי ההודעה לא התקבלה על ידו מסיבות שאינן תלויות בו, ואין די בטענה בעלמא כי לא קיבל את הדו"ח. המערער לא עשה דבר כדי לסתור את החזקה, לא פנה לרשות הדואר ולא צירף כל ראיה לבקשתו. בית המשפט קמא זקף לחובת המערער את "השיהוי הניכר -כשנתיים וחצי- בהגשת הבקשה". עוד ציין, כי אין די בעצם העלאת הטענה כי אחר נהג ברכב כדי לבסס חשש לעיוות דין.
4. המערער מאן להשלים עם החלטת בית המשפט קמא. בהודעת הערעור חזר המערער על טענותיו וציין, בין היתר, כי בית המשפט קמא שגה משלא התייחס כלל לטיעונו אשר גובו בתצהיר כי יפעל לאתר את מבצע העבירה; כי המשיבה בתגובתה לא התייחסה לפסיקה שצירף; וכי אי תשלום הקנס על ידו, כשבמקביל עשה הכל כדי למצוא את הנהג, היו מחייבים קבלת הבקשה. עוד טען המערער, כי אין לזקוף לחובתו כל שיהיו בפנייה לבית המשפט, שכן הואיל ומדובר בעצמאי שיש לו עובדים רבים, כאשר העבירה בוצעה לפני שנתיים, איתור הנהג דרש ממנו זמן.

5. בדיון לפניי, שב הסנגור והפנה לעובדה כי הדו"ח לא שולם ומשכך, לא ניתן לזקוף לחובת המערער כל הודאה בו מכח תשלום. הוא ציין, כי אי קבלת הבקשה תגרום לעיוות דין שכן המערער פעל לאיתור הנהג. עוד טען הסנגור לפגם באישור המסירה, נוכח העובדה כי באישור לא מצוינת השנה בה נמסר הדו"ח.

6. ב"כ המשיבה התנגדה לערעור והפנתה לפנייה קודמת שביצע המערער למשטרה באמצעות בא כוחו ביום 12.12.2023, דבר הסותר את טענות המערער כי נודע לו על הדו"ח מהתדפיס של משרד הרישוי. ב"כ המשיבה הציגה לסנגור את מכתב הפנייה האמור וטענה, כי המערער לא הצליח לסתור את חזקת המסירה. עוד נטען, כי "הטענה שמישהו אחר נהג ברכב, אין בה כשלעצמה, לפי המשיבה, כדי לבסס חשד לעיוות דין".

7. בתום הדיון, ביקש הסנגור כי יינתן לו פרק זמן לבדיקת המסמך שהציגה ב"כ המשיבה, אותו לא הכיר לטענתו. הוא שב וטען, כי המערער הגיע אליו בחודש יוני 2024, ועל כן, לא ברורה לו הפנייה מחודש דצמבר 2023.

בהודעה מאוחרת שהגיש ב"כ המערער נטען, כי "בדק לפרטי פרטים" את הטענה שהעלתה ב"כ המשיבה בדיון, "בו נראה כי לכאורה עו"ד יוסי כהן (ב"כ המערער-א' ס') שחזר את הדו"ח במהלך חודש 12 בשנת 2023". לטענתו, "לאחר בירור מעמיק במשרדו של הח"מ, אף אחד מהעובדים לא שחזר את הדו"ח ... על כן מי שעשתה זאת ככל הנראה וזאת ללא ידיעת הח"מ הינה המזכירה הקודמת של הח"מ הגב' נוי גבאי", שאינה עובדת יותר במשרדו של ב"כ המערער. משכך, חזר הסנגור על הטענה כי לא ידע על הפנייה למשטרה ואף צירף תצהיר על כך. דיון והכרעה

8. לאחר שנתתי דעתי להודעת הערעור על נספחיה ולטענות הצדדים לפניי וכן להודעה המאוחרת ולמסמכים שהציגה המשיבה, ולאחר שעיינתי בתיק של בית המשפט קמא, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

9. אין חולק כי קיים בענייננו אישור מסירה לפיו הדו"ח לא נדרש. אין גם חולק כי המערער לא עשה דבר כדי לנסות לסתור את חזקת המסירה ולהוכיח כי העדר המסירה לא נבע מסיבות התלויות בו. יתרה מכך, התברר בדיון כי המערער באמצעות בא כוחו, אף פנה למשטרה לשחזור הדו"ח, מספר חודשים לפני הגשת הבקשה לבית המשפט קמא.

10. מבלי לקבוע מסמרות בטענה האם הסנגור עצמו ידע על הפנייה של משרדו למשטרה, פנייה זו היא לכל הפחות אינדיקציה בדבר ידיעת המערער עצמו על הדו"ח. ידיעה זו סותרת את הטענה כי נודע למערער על הדו"ח בשלב מאוחר יותר בעקבות הבירור במשרד הרישוי. עיתוי הידיעה המוקדם יש בו גם כדי להעצים את משך השיהוי בפנייה של המערער לבית המשפט. כל אלה, מחייבים את דחיית בקשתו של המערער.

11. מסקנה זו עומדת בעינה חרף הטענה כי אחר נהג ברכב. טענה מעין זו אין בה כשלעצמה כדי להקים חשש לעיוות דין במנותק מיתר הנסיבות של המקרה הספיציפי העומד להכרעה. ובענייננו; ישיבתו של המערער בחיבוק ידיים לעניין אי סתירת חזקת המסירה, השיהוי הניכר בפנייה לבית המשפט וסתירת טענתו לעניין המועד בו נודע לו על הדו"ח וכי לא ידע עליו עד בסמוך לפנייה לבית המשפט.

המערער גם לא פעל בשקידה סבירה כדי לאתר את הנהג שנטען כי נהג ברכב בסמוך לפנייה לבית המשפט. טענתו בתצהיר מיום 8.8.2024 כי לא הוא נהג ברכב "בעת ביצוע העבירה וכל (כך במקור - א' ס') הנראה נהג אחר שנהג ברכבי אשר טרם הצלחתי לאתר", אין בה כדי להקים בנסיבות תיק זה חשש לעיוות דין. בקובעי זאת, לא נעלם מעיניי התצהיר מיום 17.11.2024 שצורף להודעתו המאוחרת של המערער.

12. משלא הוכח אפוא כי המערער לא קיבל לידי את הדו"ח ולא ידע עליו, לאור השיהוי הניכר בפנייה לבית המשפט קמא, ומשלא שוכנעתי כי בנסיבות דנן יש משום חשש לעיוות דין, אין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא, אשר בצדק דחה את בקשתו של המערער להארכת המועד להישפט על הדו"ח. סוף דבר

13. השורה התחתונה מכל האמור, היא שדין הערעור להידחות.

מזכירות בית המשפט תשלח פסק דין זה לצדדים, כמקובל.
ניתן היום, ה' טבת תשפ"ה, 05 ינואר 2025, בהעדר הצדדים, בהסכמתם.